

Arrest

nr. 253 137 van 20 april 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X, *"in haar hoedanigheid van moeder en wettelijk vertegenwoordiger van het minderjarig kind"* X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. MBOUMENE SONKOUÉ
O. Van Goidtsnovenlaan 97
1090 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, *"in haar hoedanigheid van moeder en wettelijk vertegenwoordiger van het minderjarig kind"* X, die verklaart van Britse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 december 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 januari 2021 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaten I. MBOUMENE SONKOUÉ en T. REIGNS NTEKEDI, die verschijnen voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 juli 2020 wordt voor verzoeker een aanvraag ingediend voor een verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen op grond van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Inzake deze aanvraag beslist de machtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 17 december 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 51 § 2 tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 15.07.2020 werd ingediend door

Naam : [K.,N.S.T.]

Nationaliteit: Verenigd Koninkrijk,

Geboortedatum: 27.03.2020,

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Bevindt zich niet in de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie :

Betrokkene diende op 15.07.2020 een aanvraag tot verklaring van inschrijving (bijlage 19) in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (artikel 40 §4, 1° lid, 2° - wet van 15.12.1980).

Ter staving van zijn aanvraag legt betrokkene het volgende voor: een ziekteverzekering bij CM, een begeleidende brief van de vader van betrokkene, een bewijs van hoederecht door de moeder met toestemming van de vader van betrokkene, een akte van erkenning van betrokkene door zijn moeder en zijn vader, facturen van nutsvoorzieningen en loonfiches van de vader van betrokkene (artikel 50 §2, 4° - KB van 08.10.1981).

Betrokkene legt een attest van aansluiting van de CM voor en toont hiermee aan een ziekteverzekering te hebben die de ziektekosten in België dekt. Verder dient betrokkene, om het verblijfsrecht te bekomen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, aan te tonen te voldoen aan de voorwaarden opgenomen in artikel 40 §4, tweede lid van de wet van 15.12.1980, zijnde: "Bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens Inkomsten en met het aantal familieleden die ten zijne laste zijn."

Overeenkomstig art. 40 §4, 1ste lid, 2° dient een beschikker van voldoende bestaansmiddelen aan te tonen te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op hetzelfde adres verblijft samen met zijn moeder [T.S.M.] [...] en een andere persoon [M.B.] [...]. De vader en tevens garantsteller van betrokkene [K.L.P.] [...] verblijft niet bij het gezin.

Betrokkene legt een aantal facturen bij nutsvoorzieningen voor op naam van de garantsteiler van betrokkene. Het is onduidelijk wat betrokkene hiermee tracht te aan te tonen. Er werden althans geen bewijzen van betaling van deze facturen voorgelegd. Tevens is de garantsteller van betrokkene volgens het administratief dossier niet ingeschreven op het adres vermeld op deze facturen.

Betrokkene legt ook een aantal loonfiches voor van de garantsteller voor periode april tem juni 2020 bij werkgever [C.C.S.] Ltd met vermelding van een aantal bedragen. Het is op basis van deze bewijsstukken echter onduidelijk in welke valuta de loonfiches zijn opgesteld. Verder legt betrokkene geen arbeidscontract voor waardoor het niet duidelijk is of de garantsteller momenteel nog aan het werk is.

Het daadwerkelijk ter beschikking stellen van voldoende bestaansmiddelen kan niet zonder meer verondersteld worden gezien de garantsteller niet inwoont bij de betrokkene. Of er daadwerkelijk voldoende bestaansmiddelen ter beschikking worden gesteld door de garantsteller aan betrokkene, kan niet afgeleid worden uit het dossier. Nergens uit het dossier blijkt dat de garantsteller daadwerkelijk en regelmatig voldoende bestaansmiddelen overmaakt aan betrokkene of dat hij alle rekeningen, onkosten.... voor betrokkene betaalt of dergelijke meer.

Bij gebrek aan informatie omtrent de aard en het daadwerkelijk ter beschikking stellen van de bestaansmiddelen door de garantsteller aan betrokkene, kan de regelmaat en het toereikend karakter van de bestaansmiddelen niet worden vastgesteld. Er kan bijgevolg niet besloten worden dat betrokkenen over voldoende bestaansmiddelen beschikt om om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Het verblijfsrecht kan dan ook niet worden toegestaan in de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Indien er eventueel bestaansmiddelen van de moeder van betrokkene of de inwonende persoon zouden zijn kunnen we concluderen dat deze niet werden aangetoond.

Aan betrokkene dient het recht op lang verblijf geweigerd te worden.

Deze beslissing kan na het verstrijken van de beroepstermijn of bij een eventueel beroep, na uitspraak waarbij het beroep wordt afgewezen, gevolgd worden door een verwijderingsmaatregel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Hij verstrekt de volgende uiteenzetting bij het middel:

"In een eerste middel wenst mijn verzoekster zich te beroepen op een schending van artikel 40 §4 van de Vreemdelingenwet, doordat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid niet betwist dat verzoekster aan alle voorwaarden gesteld in artikel 40§4 van de vreemdelingenwet werden voldaan is, maar enkel (onterechte) twijfels heeft over de begroting van de bestaansmiddelen begroot op grond van artikel 40§4 van de vreemdelingenwet.

Dat de bestreden beslissing ten onrechte de focus legt op beweerde niet vervuld zijn van het bestaan van voldoende bestaansmiddelen die zouden kunnen aantonen dat de beschikker niet ten laste valt van het sociaal bijstand stelsel.

Dat uit de uiteenzetting van de feitelijke elementen, gestaafd met bewijskrachtige stukken(stukken2-22) overduidelijk blijkt dat verzoekster, aan alle voorwaarden van artikel 40§4 vreemdelingenwet voldoet én bewijs levert van het bestaan van regelmatig en voldoende bestaansmiddelen.

Wat de begroting van deze bestaansmiddelen betreft dient er rekening te worden gehouden met alle middelen die objectief begrootbaar zijn, zoals de ter beschikkingstelling van een gezinswoning, de kredietkaart, dat rekeninghoudend met de persoonlijke situatie van verzoekster en haar zoon [N.] in concreto:

De heer [K.L.] is een zelfstandige verpleger die in het Verenigd Koninkrijk woont en werkt (stukken 2, 5). De heer [K.L.] voorziet voort in ALLE kosten van huisvesting, opvoeding en opvoeding van zijn zoon [K.N.] conform artikel 40§4 van de Vreemdelingenwet:

1) De heer [K.L.] is eigenaar van een woning ter waarde van € 180.369,45 met een huurwaarde van € 750 euro die hij en kosteloos ter beschikking stelt voor bewoning aan zijn zoontje [K.N.] en zijn moeder mevrouw [T.S.M.] (stuk3).

De ter beschikkingstelling van de woning door de heer [K.L.] in natura voor huisvesting is objectief waardeerbaar aan de hand van de huurwaarde van de woning op de privémarkt die begroot kan worden op minimum € 750,00 per maand. Deze 'kosteloze' ter beschikkingstelling van de gezinswoning door de heer [K.L.] ten gunste van zijn zoon, dient in rekening te worden gebracht bij de begroting van de bestaansmiddelen ex artikel 40§4 van de Vreemdelingenwet, waar geen rekening mee werd gehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Bovendien kan de door de afbetaalde woning van de heer [K.L.] gezien kunnen worden als de onomstotelijke bewijs van de solvabiliteit en het de aanwezigheid van regelmatig voldoende middelen ten behoeve van [K.N.], wan deze woning heeft een minimale venale waarde van € 180.365,45 én dient tevens uiterst ondergeschikt als onderpand voor de eventuele uitgaven van sociale bijstandsinstanties zouden kunnen doen voor [K.N.], quod non!.

2) De heer [K.L.] stelt verder voldoende liquide middelen via de ter beschikking stelsel van een Britse kredietkaart 34008809 die regelmatig geprovisioneerd wordt, zoals blijkt uit de maandelijkse uitgavenstaten met bedragen tot 2500 BRITSE POND per maand).

De gemiddeld maandelijkse uitgaven en provisies zijn bovendien hoger dan de het inkomstenniveau onder hetwelke de sociale bijstand wordt verleend (zie stukken 6- 15).

De maandelijkse provisies en uitgaven dekken ruim alle kosten die verband houden met de voeding, opvoeding en opleiding van het kind [K.N.] (zie stukken 6-15). Ook hiermee werd allerm minst rekening gehouden bij de begroting van de bestaansmiddelen door de Dienst Vreemdelingenzaken.

In plaats van maandelijkse een bepaalde som te storten om de kosten en uitgaven van zijn zoontje Nelson te doen, heeft de heer [K.L.] ervoor gekozen om een kredietkaart ter beschikking te stellen aan zijn partner [T.S.M.] om alle noodzakelijke kosten ten behoeve van zijn zoontje Nelson te bekostigen.

Het voordeel van een kredietkaart is dat het juridische een kredietopening is die toelaat om aan de begunstigde te allen tijde en permanent over voldoende geldmiddelen te beschikken, op elk ogenblik!

Omdat de dienst vreemdelingenzaken het gebruik van een kredietkaart mogelijk verwarrend kan vinden en mogelijk en schijnbaar niet in staat zou zijn om de maandelijkse geldbedragen te kunnen bepalen die door de heer [K.L.] ter beschikking wordt gesteld, zal de heer [K.L.] voortaan MAANDELDIJKSE STORTINGEN doen op de rekening van mevrouw [T.].

De overschrijving van geldmiddelen per maand, doet bovendien geen afbreuk aan de vaststelling van het feit dat de heer [K.L.] steeds voldoende en regelmatig geldmiddelen ter beschikking heeft gesteld voor de opvoeding van zijn zoon (zie stukken 5-15).

Uit de eenvoudige lezing van de maandelijkse afschriften kan men reeds merken dat de heer [K.L.] regelmatig, voldoende en maandelijks grote sommen ter beschikking stelt aan zijn partner mevrouw [T.] om alle kosten voor zijn zoon te betalen (zie stukken 5-15).

3) De heer [K.L.] betaalt ook alle kosten die verband houden met nutsvoorzieningen, zoals water, gas, elektriciteit en alle telecomdiensten, daar de facturen op zijn naam staan en ook door hem worden betaald (16-21). Dat is ook een voordeel in natura die in rekening dient te worden gebracht bij de begroting van het bestaan van voldoende inkomsten ex artikel 40§4 Vreemdelingenwet.

Verzoekster derhalve meent en terecht dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening heeft gehouden met alle feitelijke elementen in concreto aanwezig in het dossier van verzoekster en partieel en onvolledig onderzoek heeft verricht, waardoor er overhaaste conclusies werden genomen, met als resultaat een ondoordachte en gebrekkige motivering van de bestreden beslissing.

Het volstond bijvoorbeeld om bijkomende ophelderingen of bijkomende inkomstenbewijzen te verzoeken, die verzoekster met gemak zou hebben overgemaakt aan de dienstvreemdelingenzaken, wat zij nagelaten heeft te doen.

Dat er geen enkel twijfel over bestaat dat verzoekster aan alle wettelijke voorwaarden voldoet om aanspraak te kunnen maken op een recht op verblijf op grond van artikel 40§4 vreemdelingenwet.

Dat in het licht van boven vernoemde elementen en de in het dossier aanwezige elementen, verzoekster meent dat de bestreden beslissing disproportioneel is met het beoogde doel van de beslissing (dat niet eens wordt geëxpliciteerd in de bestreden beslissing)."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

"Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen bepalen dat bestuurshandelingen van besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd.

De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.

De bestreden beslissing is absoluut niet gemotiveerd.

Volgens bestreden beslissing zou verzoekster niet voldaan hebben van voldoende bestaansmiddelen, conform artikel 40§4, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Verzoekster herhaalt dat de heer [K.L.], die zelfstandige verpleger is in het Verenigd Koninkrijk, voldoende middelen ter beschikking stelt voor de huisvesting, opvoeding en opleiding van zijn zoon.

Dat de heer [K.L.] niet in hetzelfde adres woont als zijn zoon [N.], doet geen afbreuk aan de bewijzen die verzoekster voordraagt van voldoende en regelmatige inkomsten die hij aan verzoekster ter beschikking stelt voor zijn zoon.

De Dienst Vreemdelingenzaken wordt tevens ook uitgenodigd om details van de uitgaven van de kredietkaarten te bestuderen waaruit blijkt dat de meeste uitgaven voor voeding in België wordt aangekocht en in Belgische supermarkten. (zie stukken)

"Dat een beslissing motiveren impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkenen niet enkel dictum omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen" (A. Mast / J. Dujardin / M. Van Damme / J. Vande Lanotte, Overzicht van het Belgisch Administratief recht, 14e druk, 1996, Antwerpen Kluwer, 1996, pag. 556, nr. 627)

De beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 17.12.2020 wijst op een onvolledige, partiële en onzorgvuldig onderzoek wat de aard en de hoogte van de inkomsten van verzoekster en zijn zoon [K.N.] betreft.

Verzoekster werd bovendien nooit gehoord of verzocht om nader uitleg of documenten over te maken verbandhoudende met de inkomsten voorwaarden in artikel 40§4 vreemdelingenwet.

Dat de bestreden beslissing niet voldoet aan het substantiële, formele vereiste van motivering.

Dat bijgevolg de bestreden beslissing de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen miskent."

2.1.3. Beide middelen worden, gelet op hun verknochtheid, samen behandeld

2.1.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft die hieraan ten grondslag liggen. Verweerder duidt dat verzoeker, een onderdaan van het Verenigd Koninkrijk, op 15 juli 2020 een aanvraag tot verklaring van inschrijving deed als beschikker over voldoende bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Hij wijst erop dat de vereiste te beschikken over voldoende bestaansmiddelen ertoe strekt dat wordt voorkomen dat de burger van de Unie ten laste valt van het sociale bijstandstelsel. Hij wijst nog op het tweede lid van voormelde wetsbepaling dat verduidelijkt dat "[b]edoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die ten zijne laste zijn." Verweerder somt vervolgens de voorgelegde stavingstukken op. Hij stelt vast dat verzoeker op het adres van zijn moeder in België verblijft en dat de vader en zogenaamde garantsteller niet verblijft bij zijn gezinsleden. In hoofdorde stelt verweerder dat het, in de voorliggende situatie waarin de vader niet inwoont bij verzoeker, niet zonder meer kan worden verondersteld dat hij daadwerkelijk zijn bestaansmiddelen ter beschikking stelt van zijn zoon. Verweerder stelt dat op basis van de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de vader daadwerkelijk voldoende bestaansmiddelen ter beschikking stelt van zijn zoon. Zo blijkt volgens verweerder niet dat de vader daadwerkelijk en regelmatig voldoende bestaansmiddelen overmaakt aan verzoeker of dat hij alle rekeningen, onkosten, ... betaalt voor verzoeker. Verder stelt hij ook vast dat de vader weliswaar enkele loonfiches overmaakt, maar enerzijds de valuta onduidelijk is en anderzijds geen arbeidscontract voorligt zodat het onduidelijk is of er actueel nog sprake is van een tewerkstelling. Verweerder stelt dan ook vast dat, bij gebrek aan informatie over de aard van de bestaansmiddelen en het daadwerkelijk ter beschikking stellen hiervan aan verzoeker, de regelmaat en het toereikende karakter ervan niet kan worden vastgesteld. Hij besluit dat niet blijkt dat verzoeker kan beschikken over voldoende bestaansmiddelen die moeten voorkomen dat hij ten laste komt van het sociale bijstandstelsel.

De voorziene uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.1.5. In de mate dat verzoeker aangeeft inhoudelijk niet akkoord te kunnen gaan met de genomen beslissing, worden de middelen onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. In de

bespreking van de middelen geeft verzoeker ook aan de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in te roepen.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, in casu van een verklaring van inschrijving, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt verzoeker aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen.

De relevante bepalingen van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

[...]

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

[...]

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

Het is niet betwist dat verzoeker, een onderdaan van het Verenigd Koninkrijk, op 15 juli 2020 nog een aanvraag voor een verklaring van inschrijving als beschikker over voldoende bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet kon indienen die vervolgens ook in het licht van deze wetsbepaling diende te worden beoordeeld.

In de bestreden beslissing omschrijft verweerder de ter staving van de aanvraag door verzoeker voorgelegde stukken als volgt: *“een ziekteverzekering bij CM, een begeleidende brief van de vader van betrokkene, een bewijs van hoederecht door de moeder met toestemming van de vader van betrokkene, een akte van erkenning van betrokkene door zijn moeder en zijn vader, facturen van nutsvoorzieningen en loonfiches van de vader van betrokkene”.*

Verweerder stelt vast dat, op basis van de voormelde stavingstukken, niet blijkt dat verzoeker daadwerkelijk beschikt over voldoende bestaansmiddelen die moeten voorkomen dat hij ten laste komt van het sociale bijstandstelsel. Zoals reeds werd aangegeven, stelt verweerder in hoofdorde dat het, in de voorliggende situatie waarin de vader niet inwoont bij verzoeker, niet zonder meer kan worden verondersteld dat hij daadwerkelijk zijn bestaansmiddelen ter beschikking stelt van zijn zoon. Verweerder stelt dat op basis van de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de vader daadwerkelijk voldoende bestaansmiddelen ter beschikking stelt van zijn zoon. Zo blijkt volgens verweerder niet dat de vader daadwerkelijk en regelmatig voldoende bestaansmiddelen overmaakt aan verzoeker of dat hij alle rekeningen, onkosten, ... betaalt voor verzoeker. Verder stelt hij ook vast dat de vader weliswaar enkele loonfiches overmaakt, maar enerzijds de valuta onduidelijk is en anderzijds geen arbeidscontract voorligt zodat het onduidelijk is of er actueel nog sprake is van een tewerkstelling. Verweerder stelt dan ook vast dat, bij gebrek aan informatie over de aard van de bestaansmiddelen en het daadwerkelijk ter beschikking stellen hiervan aan verzoeker, de regelmaat en het toereikende karakter ervan niet kan worden vastgesteld.

Verzoeker betoogt dat hij wel degelijk kan beschikken over voldoende bestaansmiddelen en dat geen rekening is gehouden met zijn specifieke situatie en alle feitelijke elementen. Hij zet uiteen dat zijn vader in Groot-Brittannië werkt als zelfstandig verpleger en dat zijn vader instaat voor alle kosten van huisvesting en opvoeding van zijn zoon. Verzoeker wijst erop dat zijn vader eigenaar is van het huis waarin hij en zijn moeder in België wonen en dit huis reeds volledig heeft afbetaald, dat zijn vader een kredietkaart ter beschikking stelt van het gezin die regelmatig wordt 'geprovisioneerd' en dat zijn vader alle kosten van nutsvoorzieningen betaalt. Vanaf januari 2021 schrijft zijn vader elke maand geld over aan de moeder van verzoeker. Hiervan worden ook stavingstukken gevoegd bij het verzoekschrift.

Uit het administratief dossier blijkt echter niet dat deze documenten, alsook deze contextuele elementen, werden medegedeeld aan verweerder voor het nemen van de bestreden beslissing. Aldus kan het niet aan verweerder worden tegengeworpen dat hij hiermee geen rekening heeft gehouden.

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van deze beslissing kon beschikken. Verweerder kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening houden met de vele stukken die verzoeker hem voorheen niet overmaakte en die hij nu pas voor het eerst in de procedure voor de Raad voorlegt. Deze stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

Verzoeker betwist de eigenlijke motieven inzake de bij de aanvraag neergelegde documenten niet. Hij toont niet aan dat verweerder, gelet op deze voorgelegde documenten, op basis van onjuiste feitelijke gegevens dan wel op kennelijk onredelijke, disproportionele of onwettige wijze besloot dat hiermee niet is aangetoond dat verzoeker daadwerkelijk kan beschikken over voldoende bestaansmiddelen.

Verzoeker betoogt nog dat hij voor het nemen van de bestreden beslissing niet werd gehoord en dat hem niet werd gevraagd naar verdere inlichtingen of bijkomende stukken.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat in de aanvraag van 15 juli 2020 uitdrukkelijk werd aangegeven dat verzoeker ten laatste op 14 oktober 2020 onder meer het "*bewijs van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen van de referentiepersoon*" diende over te maken.

Het staat dan ook onmiskenbaar aan de aanvrager die zich beroept op een recht op verblijf van meer dan drie maanden om alle nuttige stavingstukken voor te leggen bij het bestuur teneinde aan te tonen dat hij voldoet aan de verblijfsvoorwaarden. Het is de aanvrager die het bestuur in kennis moet stellen van alle hiertoe relevant geachte gegevens. Ook op verzoeker rust dus een plicht om zijn aanvraag op zorgvuldige wijze te stofferen. In casu was verzoeker, gelet op de vermeldingen in de aanvraag, des te meer op de hoogte van de verplichting die op hem rustte om de verblijfsaanvraag te staven met concrete bewijselementen. Er kan dus niet worden ingezien waarom verzoeker niet in staat zou zijn geweest om alle gegevens en stukken voor te leggen die naar zijn mening konden volstaan om aan te tonen dat hij daadwerkelijk beschikt over voldoende bestaansmiddelen.

Er blijkt dan ook niet dat verweerder verzoeker nog had moeten contacteren om bijkomende informatie of stukken over te maken.

Een schending van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

2.1.6. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

2.2.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

Hij licht zijn middel toe als volgt:

"Op grond van artikel 8 EVRM geniet mijn verzoekster recht op de eerbiediging van zijn privé-, familie- en gezinsleven.

Door mijn verzoekster verblijf te weigeren, hoewel hij daartoe recht op heeft, maakt de Staatsecretaris een ongerechtvaardigde inmenging in het privé-, familie- en gezinsleven van verzoekster, die bovendien

niet nodig is in de democratische samenleving ter vrijwaring van de rechtsgoeden bepaald in artikel 8 van het EVRM.

De rechtspraak van de Raad van State is formeel en duidelijk hieromtrent:

"De uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten zou de vreemdeling ertoe verplichten om het grondgebied te verlaten en zou zijn gezinsleven verstoren, wat een risico op een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel inhoudt" (R.v.st. nr. 44.670. 22 oktober 1993, Arr. R.v.St. 1993, Z.p., noot BAMPs, C.)

(...)

"Art. 8 E.V.R.M. dat een ieder recht op eerbiediging van zijn privé-, gezinsleven en briefwisseling waarborgt is van openbare orde en van directe toepassing in het intern Belgisch recht.

De uitzettings- of uitwijzingsbeslissing van een vreemdeling moet door de overheid gemotiveerd worden in die zin dat er een overweging gebeurt van de evenredigheid tussen motieven van de verwijderingsmaatregel en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de betrokken vreemdeling." (R.v.St. nr. 26;932, 25 september 1986, Pas. 1990, IV, 16; T.B.P. 1987 (verkort), 638)

(...)

"De administratieve overheid zou zich wel op ontoelaatbare wijze in het privé-leven en het gezinsleven van de betrokkenen mengen, indien zij haar beslissing zou nemen buiten een redelijk termijn of indien zij een scheiding die niet effectief en duurzaam is als een voorwendsel zou gebruiken om de toelating tot verblijf te weigeren." (Arbitragehof nr. 4/96, 9 januari 1996, B.S. 27.11.1996, 4154, J.T. 1996, T. Vreemd. Mei 1996, 389, noot L. Denijs.)

Inderdaad, de Staatssecretaris heeft niet enkel het recht op de eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven van verzoekster geschonden, maar bovendien van het kind [K.N.] Nelson.

Het recht op gezinsleven is uiteraard niet absoluut en voorziet een zekere mogelijkheid tot een bij wet voorziene inmenging vanwege de overheid in het gezinsleven.

Niettemin mag deze inmenging niet disproportioneel zijn ten opzichte van het rechtsbelang dat de overheid inroept ter rechtvaardiging van die inmenging.

De bestreden beslissing schendt op manifeste wijze de bepaling van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens én het kinderrechtenverdrag."

2.2.2. Er dient op te worden gewezen dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt en er niet toe strekt verzoekers gezins- of privéleven te verhinderen of te bemoeilijken. De bestreden beslissing stelt enkel vast dat verzoeker niet heeft aangetoond te voldoen aan de voorwaarden om zich in te schrijven als beschikker over voldoende bestaansmiddelen.

Verzoeker verduidelijkt bovendien geenszins op welke wijze zijn gezinsleven in België wordt miskend door de bestreden beslissing. In navolging van de bestreden beslissing werd ook voor zijn moeder de verblijfsaanvraag als familielid van een burger van de Unie afgewezen. Er blijkt niet dat de bestreden beslissing tot doel of gevolg heeft dat hij en zijn moeder van elkaar worden gescheiden. Uit de eigen verklaringen van verzoeker blijkt verder dat zijn vader niet in België verblijft, waardoor ook het gezinsleven met hem niet in het gedrang wordt gebracht. Daarnaast blijkt niet waaruit verzoekers privéleven in België zou bestaan.

Verzoekers theoretisch dan wel zeer algemene betoog dat zijn gezins- en privéleven wordt geschonden en dat er sprake is van disproportionele inmenging door het nemen van de bestreden beslissing, kan niet worden gevolgd.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet met concrete argumenten aannemelijk gemaakt.

2.2.3. Verzoeker roept ten slotte de schending in van het Kinderrechtenverdrag. Nergens duidt hij echter de concrete bepaling van dit verdrag die volgens hem is geschonden. Evenmin brengt hij in dit verband de nodige toelichting naar voor die de Raad toelaat te begrijpen waarom er volgens hem sprake is van een miskenning van een welbepaalde bepaling van dit verdrag. Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan de vereiste precisie, onontvankelijk.

2.2.4. Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de

vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend en zijn moeder handelt in de thans gevoerde procedure enkel als zijn wettelijk vertegenwoordiger en niet in eigen naam. Bijgevolg dient het onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

Het onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS